

Στις 7 το πρωί χτυπά το κουδούνι. Αγουξυνημένα ακόμη ντύνονται, πλένονται και πάνε για το πρωινό τους. Παραδίπλα κοιμούνται οι δικοί τους. Κάθε άλλο παρά ήσυχος είναι ο ύπνος τους. Με τους εθελοντές που γυρνάνε πόρτα – πόρτα γίνεται η "αφύπνιση". Μετά από λίγο στην τραπεζαρία βρίσκουν άφθονα κορν-φλέικς, ζεστό γάλα, φέτες βούτυρο με μέλι και τρώνε όλοι μαζί. Λένε την πρωινή τους προσευχή και φεύγουν για το σχολείο.

Ο πατέρας Αθηνάγορας μας περιγράφει με πολύ απλά λόγια πώς λειτουργεί στην πράξη ένα "αστικό θαύμα" που δεν κατάφερε να κάνει για χρόνια η πολιτεία με τις "δομές" της, τους ακριβοπληρωμένους ειδικούς, τα προγράμματα και χρήματα της Ευρωπαϊκής Ένωσης, τις υποσχέσεις.

Σήμερα τα παιδιά του Κέντρου Προστασίας, ηγαίνονται καθημερινά στο σχολείο, κάνουν ενισχυτική διδασκαλία, μαθαίνουν μουσική, αγγλικά και γερμανικά, παίζουν μαζί, κοινωνικοποιούνται και κυρίως

μένουν μακριά από τα ναρκωτικά που βρίσκονται σε αφθονία σε κάθε γωνιά της περιοχής. *"Η τοπική μας κοινωνία επέλεξε τον Δενδροπόταμο σαν χώρο απόθεσης ανθρωπίνων απορριμμάτων και για να κρύψει καλά κάθε παραβατικότητα που ενοχλεί την κοινωνία. Έκρυψε πολύ καλά 6.000 τοξικομανείς για να προμηθευτούν από 'δω τη δόση τους, ενώ την ίδια στιγμή στο μικρό οικοδομικό μας συγκρότημα γίνεται εμπόριο όπλων, βρεφών, γυναικών, λαθρομεταναστών",* μας λέει ο π. Αθηνάγορας. Ο Δενδροπόταμος είναι ένα γκέτο με "φυσικά" σύνορα απ' όλης τις πλευρές: Ανατολικά υπάρχουν τα "τείχη" των ΚΤΕΛ, δυτικά η Λαχανογορά, νότια η αερογέφυρα της Εθνικής Οδού και βόρεια οι αλληπαδάλληλες γραμμές του ΟΣΕ.

Γεραπευσιολή στο Δενδροπόταμο

Όποιος παίρνει τη στροφή για Δενδροπόταμο γνωρίζει που ηγαίνει. Κανείς δεν περνάει από την πε-

ριοχή για να πάει κάπου αλλού. Κάπως έτσι πήραμε το δρόμο από το σταθμό των ΚΤΕΛ ένα Σαββατιάτικο πρωινό και μπήκαμε στη γειτονιά του Δενδροπόταμου. Στους δρόμους πηγαδάκια και παρέες ταηγάνων. Γυναίκες στα 16 τους με μωρά στην αγκαλιά καπνίζουν. Παιτρικά παίζουν πλάι σε σκουπίδια και μπάτσα. Η μωρωδιά του καμένου ξύλου γεμίζει τον αέρα. Η εκκλησία του Αγίου Νεκταρίου ξεχωρίζει από το δρόμο. Είναι η πιο ψηλή ανάμεσα στα χαμόσπιτα των ταηγάνων και "φωνάζει" την παρουσία της. Η μέρα είναι ζεστή, αλλά στο υπόγειο η θερμοκρασία πέφτει. Πριν από έξι χρόνια, όταν ο πατέρας Αθηνάγορας ανέλαβε την αποστολή, από τον σημερινό Μητροπολίτη Νεαπόλεως και Σταυρουπόλεως Βαρνάβα, να ιδρύσει το Κέντρο Προστασίας Ανηλίκων ΡΟΜ, ο μόνος διαθέσιμος χώρος ήταν το υπόγειο της εκκλησίας του Αγίου Νεκταρίου. Το δωμάτιο που κάποτε φιλοξενούσε χειλιδογοναφωλιές και άχρηστα υλικά, σήμερα έχει μια σειρά από υπολογιστές με σύνδεση στο ίντερνετ, βιβλιοθήκη με εγκυκλοπαίδειες, άνετους καναπέδες, DVD player και κονσόλα Playstation για τα παιδιά. Ο Δενδροπόταμος ήταν πάντα μια περιοχή που κανείς δεν ήθελε να την ξέρει. *"Ζήτησα να πάω στην Αφρική το 2005. Ήμουν 26 χρονών και με μεγάλη επιθυμία να προσφέρω σε μια θεραπευσιολή",* σημειώνει ο ιερέας μέχρι που ο Μητροπολίτης Βαρνάβας του είχε πει τότε με νόημα: *"Έχω τη δική μου Αφρική στον Δενδροπόταμο. Πήγαινε να σπείρεις και θα έρθει άλλος να θερίσει".*

Καθημερινό πρόγραμμα

Κι όμως ο πατέρας Αθηνάγορας ήδη "θερίζει" καρπούς. Η κατάσταση που συνάντησε στην αρχή ήταν κάτι περισσότερο από τραγική. Οι περισσότεροι ταηγάνοι, όπως μας λέει ο ίδιος, έβγαζαν λεφτά από τη διακίνηση ναρκωτικών, αλλά κατέληγαν χρήστες και το δρόμο τους ακολουθούσαν και τα παιδιά τους. *"Συνάντησα ανήλικους που έκαναν χρήση ηρωίνης από τα 12 τους χρόνια, από τα ναρκωτικά που οι γονείς τους εμπορεύονταν",* μας λέει ο ιερέας. Με τους γονείς στη φυλακή, τα παιδιά από μικρή ηλικία γυρνούσαν στους δρόμους και "εκπαιδευόνταν" στην παραβατικότητα. Αγγίμια, πολλά από τα οποία δεν γνώρισαν ποτέ παιδική ηλικία αφού από τα 5 τους χρόνια έπρεπε να σκεφτούν πού θα κοιμηθούν το βράδυ, τι θα φάνε και πώς θα επιβιώσουν. Για να πλησιά-